

POSTANOWIENIE

29 sierpnia 2025 r.

Sąd Najwyższy w Izbie Cywilnej w składzie:

SSN Monika Koba

na posiedzeniu niejawnym 29 sierpnia 2025 r. w Warszawie
w sprawie z powództwa Banku spółki akcyjnej W.
przeciwko R.K.
o zapłatę,
na skutek skargi kasacyjnej R.K.
od wyroku Sądu Apelacyjnego w Gdańsku
z 4 grudnia 2023 r., I AGa 241/22,

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,
- 2) zasądza od pozwanego na rzecz powoda kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych tytułem zwrotu kosztów postępowania kasacyjnego z odsetkami w wysokości odsetek ustawowych za opóźnienie za czas po upływie tygodnia od dnia doręczenia pozwanemu odpisu niniejszego postanowienia do dnia zapłaty,
- 3) przyznaje od Skarbu Państwa- Sądu Okręgowego w Toruniu na rzecz radcy prawnego M.K. kwotę 2700 (dwa tysiące siedemset) złotych powiększoną o należny podatek od towarów i usług tytułem wynagrodzenia należnego kuratorowi nieznanego z miejsca pobytu pozwanego w postępowaniu kasacyjnym.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z 7 września 2022 r. Sąd Okręgowy w Toruniu zasądził od pozwanego R.K. na rzecz powoda Banku spółki akcyjnej w W. kwotę 99 532,99 zł w tym kwotę 87 433,71 zł wraz z odsetkami umownymi w wysokości odsetek ustawowych maksymalnych od 19 czerwca 2019 r. do dnia zapłaty i orzekł o kosztach procesu.

Wyrokiem z 4 grudnia 2023 r. Sąd Apelacyjny w Gdańsku oddalił apelację pozwanego od tego rozstrzygnięcia i orzekł o kosztach postępowania apelacyjnego.

Orzeczenie to zostało zaskarżone skargą kasacyjną przez pozwanego R.K. Skarżący we wniosku o przyjęcie skargi do rozpoznania powołał się na przesłanki z art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2, 3 i 4 k.p.c.

Zdaniem skarżącego w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne sprowadzające się do pytania: „czy mając na uwadze konieczność zapewnienia właściwej reprezentacji stronie nieznanej z miejsca pobytu, kurator ustanowiony w sprawie jest uprawniony do składania wniosków dowodowych, które mają na celu w pierwszej kolejności uzyskanie wiedzy o istniejących dowodach, co w konsekwencji umożliwiać będzie zajęcie merytorycznego stanowiska w sprawie, szczególnie mając na uwadze niewielkie uprawnienia kuratorów do pozyskiwania informacji od podmiotów trzecich ?”.

Ponadto, w sprawie istnieje potrzeba wykładni przepisów:

- a) art. 144 § 1 w zw. z art. 69 § 3 k.p.c. w kontekście art. 235 k.p.c. oraz 235² k.p.c., a mianowicie ustalenia zakresu związania sądu wnioskami kuratora ustanowionego dla osoby nieznanej z miejsca pobytu zmierzającymi do odnalezienia dowodów umożliwiających prawidłowe reprezentowanie strony, dla której kurator został ustanowiony, bowiem w chwili obecnej, jak wynika także z niniejszej sprawy, część sądów stoi na stanowisku, że uprawnienia kuratora są identyczne, jak pełnomocnika z urzędu, co uzasadnia oddalenie wniosków dowodowych zmierzających do poszukiwania dowodów, a w konsekwencji uniemożliwia prawidłowe reprezentowanie strony nieznanej z miejsca pobytu, podczas gdy inne

składy, nawet tego samego sądu, stosują mniej rygorystyczne zasady, umożliwiając powoływanie tego typu dowodów;

- b) art. 144 § 1 w zw. z art. 69 § 3 k.p.c. w zw. z art. 91 k.p.c. w zw. z art. 118 § 2 k.p.c., tj. odpowiedzi na pytanie, czy kurator ustanowiony z urzędu dla osoby nieznanej z miejsca pobytu, będący profesjonalnym pełnomocnikiem, jest umocowany oraz zobowiązany do złożenia skargi kasacyjnej, mając na uwadze zmianę art. 91 k.p.c., dokonaną z dniem 1 lipca 2023 r., która, zgodnie z powszechną interpretacją, aktualnie nakłada na adwokata lub radcę prawnego ustanowionego z urzędu obowiązek wywiedzenia także skargi kasacyjnej lub sporządzenia opinii o braku podstaw do jej wniesienia, w sytuacji, gdy takiego wymogu nie ma w przypadku kuratora nie będącego adwokatem lub radcą prawnym;
- c) art. 8 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z § 1 ust. 1 i 3 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w sprawie określenia wysokości wynagrodzenia i zwrotu wydatków poniesionych przez kuratorów ustanowionych dla strony w sprawie cywilnej (dalej: „Rozporządzenie Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r.” lub „Rozporządzenie”) poprzez wskazanie, czy sąd powszechny ma obowiązek stosowania rozproszonej kontroli konstytucyjności, szczególnie w sytuacji, gdy z orzeczeń Trybunału Konstytucyjnego, a także licznych orzeczeń sądów powszechnych wynika zasada, że brak jest konstytucyjnych podstaw do różnicowania wysokości wynagrodzenia adwokata bądź radcy prawnego w zależności od tego, czy wykonuje on swoje obowiązki z urzędu czy z wyboru. Analogiczna sytuacja ma miejsce w przypadku wyznaczenia radcy prawnego lub adwokata na kuratora osoby nieznanej z miejsca pobytu.

Niezależnie od powyższego w ocenie skarżącego, w niniejszej sprawie doszło do nieważności postępowania, ponieważ w wyniku oddalenia wniosków dowodowych złożonych przez kuratora strona pozwana została w praktyce pozbawiona możliwości obrony swych praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.). Kurator nie miał bowiem możliwości pozyskania koniecznych dokumentów inaczej niż za

pośrednictwem Sądu i nie został także wyposażony przez ustawodawcę w narzędzia uzasadniające pozyskiwanie niezbędnych informacji od osób trzecich. Pozwany reprezentowany przez kuratora nie miał zatem możliwości przedstawienia swojej wersji istotnych dla sprawy faktów, skoro nie miał dostępu do niezbędnych w tym zakresie dokumentów, a oddalenie wniosków dowodowych pogłębiło stan nierównowagi procesowej stron.

Zdaniem skarżącego skarga kasacyjna jest także oczywiście uzasadniona z uwagi na liczne naruszenia przepisów prawa procesowego, w szczególności polegające na oddaleniu wniosków dowodowych kuratora. Uzasadnia to twierdzenie, że w sprawie doszło do uchybień, skutkujących wydaniem wyroku nie odpowiadającego prawu i zasadom współżycia społecznego. Sądy obu instancji, zupełnie zignorowały inicjatywę dowodową kuratora reprezentującego pozwanego, a równocześnie umożliwiły składanie dodatkowych wniosków stronie powodowej, tym samym naruszając równowagę stron i umożliwiając podmiotowi oczywiście silniejszemu wykazanie, w oparciu o wnioski spóźnione i złożone dopiero w efekcie zasadnych zarzutów kuratora jego stanowiska procesowego. Jednocześnie Sąd Apelacyjny, pomimo braku uzasadnienia w tym zakresie, uznał takie postępowanie Sądu Okręgowego za uzasadnione obowiązującą procedurą.

Powód w odpowiedzi na skargę kasacyjną wniósł o odmowę przyjęcia jej do rozpoznania i zasądzenie kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna jest nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, którego rozpoznanie przez Sąd Najwyższy musi być uzasadnione względami o szczególnej doniosłości, wykraczającymi poza indywidualny interes skarżącego, a mającymi swoje źródło w interesie publicznym. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c. Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Sąd Najwyższy w ramach przedsądu bada tylko wskazane w skardze kasacyjnej okoliczności uzasadniające jej przyjęcie do rozpoznania, a nie podstawy kasacyjne

i ich uzasadnienie. Cel wymagania określonego w art. 398⁴ § 2 k.p.c. może być osiągnięty tylko przez powołanie i uzasadnienie istnienia przesłanek o charakterze publicznoprawnym, które będą mogły stanowić podstawę oceny skargi kasacyjnej pod kątem przyjęcia jej do rozpoznania. Sąd Najwyższy nie jest trzecią instancją sądową i nie jest jego rolą usuwanie błędów w zakresie wykładni i stosowania prawa w każdej indywidualnej sprawie.

Sąd Najwyższy nie znalazł podstaw do przyjęcia skargi do rozpoznania z uwagi na nieważność postępowania mającą wynikać z pozbawienia pozwanego możliwości obrony swoich praw (art. 379 pkt 5 k.p.c.; w podstawach skargi omyłkowo powołano art. 378 pkt 5 k.p.c.).

W orzecznictwie Sądu Najwyższego ugruntowany jest pogląd, że pozbawienie strony możliwości obrony swoich praw należy oceniać przez pryzmat konkretnych okoliczności sprawy. Dotyczy ona zasadniczo przypadków, w których w następstwie wadliwości procesowych sądu lub strony przeciwnej strona nie mogła brać lub nie brała udziału w postępowaniu lub jego istotnej części, jeżeli skutki tych wadliwości nie mogły być usunięte na następnych rozprawach przed wydaniem wyroku w danej instancji. Stwierdzenie, czy taki stan nastąpił, wymaga rozważenia, czy w konkretnej sprawie nastąpiło naruszenie przepisów procesowych, czy uchybienie to miało wpływ na możliwość działania strony oraz, czy pomimo zaistnienia tych dwóch przesłanek strona mogła bronić swoich praw. Tylko przy kumulatywnym spełnieniu tych wszystkich przesłanek można mówić o skutkującym nieważnością postępowania pozbawieniu strony możliwości obrony swoich praw. Nie każde zatem naruszenie przepisów proceduralnych może być w ten sposób traktowane (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 4 września 1997 r., II CKN 302/97, niepubl.; z 19 listopada 1997 r., I PKN 377/97, OSNAPUS 1998, nr 17, poz. 509; z 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNAPUS 2002, nr 17, poz. 421; z 18 października 2001 r., IV CKN 478/00, niepubl.; z 17 stycznia 2002 r., I CK 166/02, niepubl.; z 6 listopada 2003 r., II CK 171/02, niepubl.; z 19 lipca 2012 r., II UK 336/11, niepubl.; z 19 lutego 2014 r., V CSK 189/13, niepubl.; z 7 lipca 2016 r., I PK 39/16, niepubl. 23 kwietnia 2015 r., V CSK 573/14, niepubl.; i z 26 października 2016 r., III SK 75/15, niepubl.).

Sytuacja taka w sprawie nie zachodzi, oddalenie wniosków dowodowych nie jest bowiem pozbawieniem strony możliwości obrony swych praw i nie uzasadnia zarzutu nieważności postępowania i to niezależnie od tego, czy oddalenie wniosków dowodowych nastąpiło na skutek uznania, że nie mają one znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy, czy też w wyniku naruszenia przepisów postępowania normujących zasady przeprowadzania postępowania dowodowego (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 10 maja 1974 r., II CR 155/74, OSPiKA 1975, z. 3, poz. 66 i z 20 sierpnia 2015 r., II CSK 637/14, niepubl. oraz postanowienia Sądu Najwyższego z 12 grudnia 2000 r., II UKN 121/00, OSNP 2002, nr 17 poz. 421; z 20 maja 2016 r., II CZ 29/16; i z 16 lutego 2017 r., II PZ 28/16).

W judykaturze Sądu Najwyższego utrwalił się pogląd, że wskazanie przyczyny określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 1 k.p.c. nakłada na skarżącego obowiązek przedstawienia zagadnienia o charakterze abstrakcyjnym wraz z argumentami prowadzącymi do rozbieżnych ocen prawnych, wykazania, że nie zostało ono rozstrzygnięte w dotychczasowym orzecznictwie, a wyjaśnienie go ma znaczenie nie tylko dla rozstrzygnięcia tej konkretnej sprawy, ale także innych podobnych spraw, przyczyniając się do rozwoju prawa. Nie może mieć charakteru kazuistycznego i służyć uzyskaniu przez skarżącego odpowiedzi odnośnie do kwalifikacji prawnej szczegółowych elementów podstawy faktycznej zaskarżonego orzeczenia (zob. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 10 maja 2001 r., II CZ 35/01, OSNC 2002, nr 1, poz. 11 i z 11 stycznia 2002 r., III CKN 570/01, OSNC 2002, nr 12, poz. 151).

Oparcie natomiast wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania na tym, że istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów wymaga wykazania, że określony przepis prawa, mimo że budzi poważne wątpliwości, nie doczekał się wykładni albo niejednolita wykładnia wywołuje wyraźnie wskazane przez skarżącego rozbieżności w orzecznictwie w odniesieniu do identycznych lub podobnych stanów faktycznych, które należy przytoczyć.

Wniosek o przyjęcie skargi do rozpoznania nie spełnia tych wymogów. Skarżący nie wykazał możliwości zaistnienia rozbieżnych ocen przedstawionego przez siebie problemu, ani nie przeprowadził pogłębionego wywodu prawnego

z uwzględnieniem poglądów orzecznictwa i doktryny dla wykazania, że jego wątpliwości stanowią istotne zagadnienie prawne. Argumentacja skarżącego jest ogólnikowa, jednostronna i ogranicza się do przedstawienia własnego poglądu w opozycji do stanowiska Sądu drugiej instancji. Nie wykazuje zatem, że w sprawie ujawniły się zagadnienia wykładnicze o problemowym czy precedensowym charakterze, których wyjaśnienie wymagałoby zaangażowania Sądu Najwyższego i sprzyjało rozwojowi prawa.

Przede wszystkim jednak sformułowane przez skarżącego zagadnienie nie ma charakteru abstrakcyjnego, syntetycznego i uniwersalnego, lecz jest osadzone w okolicznościach konkretnej sprawy i jest pytaniem w tej właśnie sprawie. Silnie kazuistyczny sposób ujęcia wątpliwości wykładniczych sformułowanych przez skarżącego wskazuje, że sprowadzają się one w istocie do kwestionowania prawidłowości pominięcia przez Sąd Okręgowy - w okolicznościach sprawy – wniosków kuratora o przeprowadzenie wnioskowanych przez niego dowodów i nie uwzględnienie przez Sąd Apelacyjny zarzutów apelacji w tym przedmiocie.

Ponadto, kwestia, czy sąd powinien uwzględnić wnioski dowodowe kuratora zmierzające do pozyskania dowodów jest każdorazowo uzależnione od okoliczności konkretnej sprawy w tym między innymi: dowodów którymi sąd dysponuje, istotnością dowodów, które kurator chce pozyskać dla wyniku sprawy, wykazaniem przez kuratora, że nie ma możliwości uzyskania tych dowodów samodzielnie, a także fazą postępowania w którym dowody te zostaną zgłoszone. Nie ma zatem żadnych podstaw do czynienia w tym zakresie uogólnień oderwanych od okoliczności konkretnej sprawy.

Skarżący nie wykazał także rozbieżności orzeczniczych w tej materii nie przytaczając żadnych orzeczeń sądów, a jedynie ogólnikowo się na nie powołując, co jest oczywiście niewystarczające. Ponadto rozbieżności orzeczniczych, nie można identyfikować z odmiennymi postanowieniami dowodowymi sądów w sprawach o różnych sytuacjach procesowych. Wielokierunkowość stosowania prawa oraz różnorodność orzecznictwa nie stanowią przyczyny kasacyjnej przewidzianej w art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 17 czerwca 2015 r., III CSK 59/15, OSNC 2016, nr 2, poz. 29). Rozstrzygnięcia sądów dotyczące postępowania dowodowego są ściśle

determinowane realiami konkretnych spraw, a sąd nie jest związany wnioskiem dowodowym strony, niezależnie od tego, czy występuje w procesie osobiście, czy też jest zastępowana przez kuratora dla nieznanego z miejsca pobytu.

Przyjęcia skargi do rozpoznania nie uzasadnia także problematyka dotycząca wykładni art. 8 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej w zw. z § 1 ust. 1 i 3 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r.

Kwestia prawidłowości zastosowania przez Sąd Apelacyjny przepisów przytoczonego Rozporządzenia dotyczy pochodnej, względem merytorycznego rozstrzygnięcia, kwestii kosztów procesu z udziałem kuratora osoby nieznanego z miejsca pobytu i jako taka nie stanowi podstawy przyjęcia skargi do rozpoznania.

Niezależnie od powyższego, Sąd Najwyższy wypowiadał się w kwestii zasad rozproszonej konstytucyjności prawa przyjmując, że dopuszczalne jest w określonych sytuacjach pominięcie przepisu ustawy, jeżeli sąd uzna go za niezgodny z konstytucją (zob. m.in. uchwała Sądu Najwyższego z 17 listopada 2022 r., III PZP 2/21, OSNP 2023, nr 3, poz. 25 oraz wyrok Sądu Najwyższego z 15 lutego 2023 r., II PSKP 37/22). Nie budzi natomiast żadnych wątpliwości, że jeśli sędzia stwierdzi niekonstytucyjność aktu podstawowego, którym jest między innymi Rozporządzenie, to może akt ten pominąć w procesie orzekania, zwłaszcza gdy zachodzi oczywista sprzeczność przepisu z Konstytucją RP oraz uprzednią wypowiedzią Trybunału Konstytucyjnego (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 13 grudnia 2023 r., I KZP 5/23).

Przyjęcia skargi do rozpoznania nie uzasadniają także wątpliwości skarżącego dotyczące wykładni art. 144 § 1 w zw. z art. 69 § 3 k.p.c. w zw. z art. 91 k.p.c. w zw. z art. 118 § 2 k.p.c., przepisy te nie zostały bowiem przytoczone w podstawach skargi, a nie jest rzeczą Sądu Najwyższego rozstrzyganie w postępowaniu kasacyjnym problemów teoretycznych. Uprawnienie kuratora do zastępowania pozwanego w postępowaniu kasacyjnym nie było bowiem w niniejszej sprawie kwestionowane.

Ponadto w kwestii dotyczącej reprezentowania w postępowaniu kasacyjnym osoby nieznanego z miejsca pobytu przez kuratora, w stanie prawnym obowiązującym od 1 lipca 2023 r., wprowadzonym na mocy ustawy z dnia 9 marca 2023 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych

ustaw, Dz.U. poz. 614), Sąd Najwyższy wypowiedział się w postanowieniach z 12 września 2023 r., I CSK 75/23, niepubl. i z 10 grudnia 2024 r., III CZ 157/24, niepubl.).

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego przez oczywistą zasadność skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) należy natomiast rozumieć sytuację, w której skarga jest uzasadniona w sposób ewidentny, wskazując na rażące i poważne uchybienia zaskarżonego orzeczenia, które są możliwe do stwierdzenia bez konieczności prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. Jedynie w takim wypadku możliwa jest kontrola prawomocnego orzeczenia sądu drugiej instancji w postępowaniu kasacyjnym. Obciążenie go oczywistą i istotną wadą wskazuje, że usunięcie tego orzeczenia z obrotu leży w interesie publicznym – a tym samym, że może dojść do realizacji celu skargi kasacyjnej, jako nadzwyczajnego środka zaskarżenia (tak np. Sąd Najwyższy w postanowieniach z 10 kwietnia 2013 r., III CSK 67/13, niepubl. i z 29 września 2017 r., V CSK 162/17, niepubl.). Przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia (zob. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z 8 października 2015 r., IV CSK 189/15, niepubl. i przywołane tam orzecznictwo).

Bliższa analiza uzasadnienia wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie pozwala przyjąć, by skarga była – w powyższym rozumieniu – oczywiście uzasadniona.

Przede wszystkim o oczywistej zasadności skargi nie był przekonany sam skarżący, skoro w tym samym zakresie odwoływał się do istotnego zagadnienia prawnego i wątpliwości orzeczniczych. Nie ulega natomiast wątpliwości, że ta sama kwestia nie może stanowić źródła zagadnienia o problemowym i niejasnym charakterze i zarazem podstawę ewidentnej zasadności skargi kasacyjnej, możliwej do stwierdzenia, bez prowadzenia bardziej złożonych rozumowań.

Ponadto, wszystkie kwestie, na których skarżący opiera twierdzenie o oczywistej zasadności skargi, były przedmiotem ustaleń i rozważań Sądu drugiej instancji. Uzasadnienie przedstawione przez Sąd Apelacyjny nie pozwala stwierdzić oczywistych i rażących uchybień, które mogłyby odpowiadać analizowanej

przesłance. W uzasadnieniu wniosku brak jest natomiast takich argumentów, które wskazywałyby na rażące naruszenie prawa w ustalonym przez Sąd drugiej instancji i wiążącym Sąd Najwyższy stanie faktycznym.

Sąd Apelacyjny przytoczył podstawę faktyczną i prawną swojego rozstrzygnięcia, wyłuszczył swoją koncepcję rozstrzygnięcia sprawy. Nie można stwierdzić, że stanowisko tego Sądu w zakresie dotyczącym akceptacji pominięcia przez Sąd Okręgowy wniosków dowodowych sformułowanych przez kuratora pozwanego jest oczywiście błędne. Ponadto, stwierdzenie, że zgromadzony w sprawie materiał dowodowy jest wystarczający do rozstrzygnięcia sprawy mieści się w kompetencjach Sądu *meriti*. Ocena wiarygodności i mocy dowodów jest podstawowym zadaniem sądu orzekającego, wyrażającym istotę sądenia, a więc rozstrzygania kwestii spornych w warunkach niezawisłości, na podstawie własnego przekonania sędziego (zob. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 15 listopada 2004 r., II UK 80/04, niepubl. oraz postanowienie Sądu Najwyższego z 30 października 2012 r., I UK 322/12, niepubl.).

Nie można w tym kontekście nie dostrzec, że Sądy *meriti* dysponowały szerokim materiałem dowodowym z dokumentów pozwalających ocenić, że strony łączyła umowa kredytu, w której pozwany nie miał statusu konsumenta, transze kredytu zostały przebrane na konto pozwanego, pozwany spłacał raty kredytu wraz z odsetkami przez około 20 miesięcy, a następnie zaprzestał spłaty i zerwał kontakt z wierzycielem. Umowa kredytu została skutecznie wypowiedziana, wezwania i wypowiedzenie były kierowane na znane Bankowi adresy, a kwota dochodzona pozwem została obliczona z uwzględnieniem stanu zobowiązania pozwanego wynikającego z przedłożonej przez Bank historii spłat (k. 297-298).

W takim stanie rzeczy, uwzględniając tezy dowodowe na jakie kurator domagał się przeprowadzenia dowodu z zeznań świadków i dokumentów, nie można stwierdzić, że stanowisko Sądu Apelacyjnego w tej kwestii, świadczy o oczywistej zasadności skargi. Sąd Apelacyjny przekonująco też wyjaśnił kwestię istnienia uprawnienia Przewodniczącego w Sądzie pierwszej instancji do zobowiązania powoda do przedstawienia stanowiska w kwestii odpowiedzi na pozew (strona 8 uzasadnienia).

Ubocznie dostrzeżenia wymaga, że skarżący opiera podstawy skargi głównie

na naruszeniu art. 385 k.p.c. Skorzystanie bądź nieskorzystanie przez sąd z tej regulacji jest natomiast efektem czynności podjętych na wcześniejszych etapach postępowania, nie zaś przyczyną zarzucanej wadliwości rozstrzygnięcia. Nie może być zatem postrzegane jako uchybienie przepisom prawa procesowego, które mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy (zob. m.in. wyroki Sądu Najwyższego z 5 października 2012 r., IV CSK 166/12, M.Pr.Bank. 2013/10/42; z 9 maja 2013 r., II CNP 72/12, niepubl.; i z 6 lutego 2015 r., II CSK 317/14, niepubl.).

W konsekwencji, argumentacja przytoczona we wniosku nie wykazuje tezy, że zaskarżone orzeczenie stanowi konsekwencję kardynalnych błędów w zakresie stosowania prawa, których efektem jest orzeczenie oczywiście wadliwe.

O kosztach postępowania kasacyjnego Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 98 § 3, art. 98 § 1¹ k.p.c., art. 99 w zw. z art. 391 § 1 i w zw. z art. 398²¹ k.p.c., a także § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst. jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935, ze zm.).

O wynagrodzeniu kuratora ustanowionego dla pozwanego nieznanego z miejsca pobytu, uwzględniając konieczność wniesienia skargi z zastosowaniem przymusu adwokacko- radcowskiego i posiadaniem kwalifikacji w tym zakresie przez kuratora, Sąd Najwyższy orzekł na podstawie § 1 ust. 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 9 marca 2018 r. w zw. z § 2 pkt 6 i w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (tekst. jedn. Dz.U. z 2023 r., poz. 1935, ze zm.), z uwzględnieniem podwyższenia należnego kuratorowi wynagrodzenia o kwotę podatku od towarów i usług (zob. uchwały Sądu Najwyższego z 5 listopada 2021 r., III CZP 68/20, OSNC 2022, nr 6, poz. 58 i z 21 stycznia 2022 r., III CZP 37/22, OSNC-ZD 2023, nr 2, poz. 16).

[A.T.]

[SOP]

